

Til:
Finansdepartementet

postmottak@fin.dep.no

Oslo, 28.01.2011

**Standardisert og verifisert rapportering er nødvendig
dersom norsk næringsliv skal være ledende på samfunnsansvar.**

God, regelmessig rapportering som er lett tilgjengelig for offentligheten er en forutsetning for å kunne sammenligne selskapers praksis på området, samt utviklingen over tid, og utøve når det gjelder næringslivets samfunnsansvar.

Manglende eller mangelfull rapportering om sosiale og miljømessige konsekvenser av selskapers virksomhet er et problem dersom vi skal tar samfunnsansvar alvorlig. Norske myndigheter har gjennom flere sentrale dokument, særlig St.m. 10, 2008/2009 og eierskapsmeldingen, lagt til grunn en klar forventning om at norske selskap skal være internasjonalt ledende i arbeidet med samfunnsansvar. Vi er derfor glad for at Regjeringen nå følger opp ambisjonen i den 2 år gamle Stortingsmeldingen og legger fram et konkret forslag om nye retningslinjer for rapportering.

Det er imidlertid flere endringer som må gjøres med det forslaget som er lagt fram, dersom det skal kunne bli et effektivt verktøy for å synliggjøre de som er gode på området, for å bistå de som ønsker å bli bedre, og ikke minst for å stoppe de som bevisst opptre uansvarlig fordi det er økonomisk lønnsomt. Sammenlignbar, etterprøvbare og relevant rapportering er en forutsetning for god forvaltning og veloverveide avgjørelser på samfunnsansvarsfeltet. Slike rapporter kan også bidra til en intern konkurranse mot toppen ved å vise til de gode eksemplene.

Forslagene til nye rapporteringskrav som nettopp er lagt fram til høring fra den interdepartementale arbeidsgruppa møter dessverre ikke disse behovene. Det fremmes ikke forslag om noen felles standarder for nøkkelinformasjon som rapportene må inneholde, heller ikke noe krav om verifisering eller forankring av rapporten i ledelsen. Tvert imot skapes det et inntrykk av at rapportering skal være en rituell, intern øvelse hvor selskapet i stor grad kan rapportere på de forhold de selv ønsker belyst og unnlate å si noe om de mer problematiske sidene. En ny undersøkelse foretatt av Maria Gjølberg ved UiO viser at i et utvalg av 79 nordiske selskaper som ansees som nordiske pionerer innenfor CSR, mener et klart flertall at staten i større grad må opptre som lovgiver innenfor samfunnsansvarsområdet og at obligatorisk rapportering er et viktig virkemiddel.

Frivillige og ”private” rapporteringssystemer som slike det legges opp til i det framlagte forslaget har vist seg å ha begrenset verdi. De utarbeides ofte av informasjonsavdelingen og har liten forankring i selskapets reelle virksomhet. Etske forvaltere fortviler ofte over at de mest omstridte selskapene i mange tilfeller har de mest lovende rapportene.

Dersom Regjeringen ønsker å realisere ambisjonene om at norske selskap skal være internasjonale drivere for et næringsliv som respekterer menneskerettighetene og det ytre miljøet må myndighetene sikre at:

- 1. Rapportene bør avstemmes og presentere verifisert og sammenlignbar informasjon.*
- 2. ”Land for land”-rapportering er det eneste effektive virkemiddelet mot korrupsjon og bør kunne brukes i flere sammenhenger. En slik rapportering er viktig i arbeidet mot storkorrupsjon og hvitevasking av kriminelle penger.*
- 3. Rapporten skal avgis av styret i selskapet og være revidert av uavhengig instans.*
- 4. Rapporteringsplikten som et minimum omfatter alle selskap av en viss størrelse hvor staten er største eier, og alle selskaper staten investerer i, som opererer i risikobrancher og risikoområder.*

Med vennlig hilsen

Forum for utvikling og miljø

Elin Enge
Daglig leder

Amnesty International Norge

John Peder Egenæs
Generalsekretær

Kirkens Nødhjelp

Wenche Fone
Leder for utviklingspolitisk
avdeling

Framtiden i våre hender

Pia A. Gaarder
Etikk- og næringslivsleder

Norsk Folkehjelp

Beate Thoresen
Utviklingspolitisk leder